

Poglavlje 1

*Richmond, Surrey
Krajem travnja, 1824. godine*

Draga Charlotte,
tvoja je učiteljica crtanja dala otkaz neposredno prije počet-
ka drugog polugodišta? Kako je to bezobzirno! Sva sreća da ti
gospođica Seton može pomoći dok ne pronađeš zamjenu za tu
neodgovornu ženu. Nadam se da je ta mlada dama prerasla ono
ponašanje koje si nazivala „nesposobnošću razmišljanja prije
progovaranja”.

Tvoj prijatelj i rođak,
Michael

Lucinda Seton trebala je dojmljivog udvarača, i to *odmah*.
Njezin prvi izbor bio bi princ, ali zadovoljila bi se i vojvodom,
pa čak i markizom, po mogućnosti nekim koji je bezobrazno bogat.
Ne zato što je htjela živjeti raskošno, o, ne. Povraćalo joj se od
brzih sportskih dvokolica, koje su bezglavo jurile kroz grad, a od
ruža iz staklenika joj se kihalo. Dragulji su lijepi, ali bi bilo prena-
porno paziti da ti ih netko ne ukrade dok šećeš parkom sa svojom
služavkom.

Ne, Lucy je trebala dojmljivog udvarača samo iz jednog razloga: da se Peter Burnes živ pojede od jada.

Oči su je pekle od suza dok je koračala spavaćom sobom u Školi za mlade dame gospođe Harris, koja će sljedećih nekoliko tjedana biti njezin dom. Vrag odnio tog prokletnika! Bijesno je izvadila rubac iz napola raspakiranog kovčega. Zašto i dalje plače zbog njega? I kako je taj bezosjećajni gad mogao izabrati neku beskrvnu gospođicu umjesto *nje*?

Dok je spremala rubac u ladicu, zadrhtala je od nelagode sjetivši se ponižavajućeg razgovora koji su vodili na balu prošle subote. Bilo je već dovoljno grozno što ga je naivno pitala kako stoje stvari među njima. Ali njegov odgovor...

S obzirom na moj novi položaj u društvu, Lucy, morat ću se oženiti nekom prikladnijom ženom – staloženom i odgovornom, a ne temperamentnom divljakušom, koja govori prvo što joj padne na pamet.

Kopajući po kovčegu, pronašla je olovke i crtači blok s crtežom Petera koji je narisala prije godinu dana, dok je još mislila da bi ona mogla biti prikladna žena za njega. Zurila je u te šarmantno razbarušene uvojke i blaženi osmijeh od kojeg bi joj srce uvijek zatitralo, a onda mu nacrtala par ružnih rogova na glavi. Lucy nije bila neodgovorna divljakuša. *Nije!*

No dobro, možda je bila mrvicu previše izravna. No što je u tome loše? Peteru se to sviđalo dok su kao djeca jurcali zajedno po taboru pukovnije.

Ti si tip žene s kojom se muškarac zabavlja, a ne kojom se ženi.

Zabavlja! Grickala je olovku prisjećajući se onog dana kad joj je Peter, sedamnaestogodišnji sin generala, tri godine stariji od nje, smijući se ukrao prvi poljubac. Zar se čak i tada zabavljao s njom? Je li si samo umislila da je to nešto značilo, dok njemu to zapravo nije značilo ništa?

I to nakon što ga je mjesecima čekala! Bila je tako sigurna da će se Peter oženiti njome. Prije odlaska na veliku turneju po kon-

tinentu nakon završetka studija, čak ju je nazvao svojom „jedinom pravom ljubavi”. I ponovno ju je poljubio, tako nježno da je to djelovalo kao da joj izjavljuje ljubav, pogotovo kad joj je rekao neka ga čeka.

No kad se vratio, sve je bilo zaboravljeno. Posjetio ju je odjeven u skupu, raskošnu odjeću, nosio je lijep, zlatni sat i obraćao joj se svisoka.

Prestrastvena si i previše te zanimaju stvari na koje jedna dama ne bi uopće trebala obraćati pozornost. Ali to je jače od tebe – to ti je u krvi.

U njenoj *tuđinskoj* krvi. Peter je znao da je pukovnik Seton, čovjek kojega je zvala tatom, usvojio Lucy. Njezin pravi otac bio je engleski vojnik, a majka Španjolka, neodređenog podrijetla, ali Lucy ih se nije sjećala jer su umrli u ratu kad je imala samo četiri godine.

No Peter nije mario za to. O, ne, on je mario samo za dražesnu krv koju je naslijedila od svoje majke. Ta je krv, prema njegovu mišljenju, bila zasićena španjolskom neobuzdanošću, strašću i vatrenošću.

E, pa, sad će mu ona *pokazati* svoju neobuzdanost, strast i vatrečnost! Brzim potezima olovkom dodala mu je šiljati rep koji je izlazio iz skromnog fraka koji je nosio dok je još bio obični gospodin Burnes, prije nego što je neočekivano naslijedio titulu grofa od Hunfortha.

Tada je postao „predobar” za nju, previše svjestan svojeg dragocjenog podrijetla i važnih društvenih veza. Tada je postao isti kao svi ostali muškarci iz visokog engleskog društva.

Premda je većina ljudi isprva pretpostavljala da je njezin tata udovac i da je Lucy njegova prava kći, ubrzo su iz tračeva saznali pravu istinu. Lady Kerr, njezina pomajka, obzirno ju je upozorila da će razni snobovi imati problema s njezinim miješanim podrijetlom, pogotovo zato što nije bila bogata nasljednica poput svojih prijateljica. I premda je nekoliko mladića pokazalo zanimanje za

Lucy tijekom njezine prve sezone, nijedan je nije zaprosio. Ona ih, doduše, nije ni ohrabrivala – čekala je Petera. Ali je očekivala da će je, bez obzira na to, barem *jedan* zaprositi.

Osim ako... O, Bože, što ako je Peter imao pravo u vezi s njom? Što ako su *svi* mislili da je Lucy laka ženska te nedovoljno otmjena da bi se mogla udati za uglednog muškarca? Jesu li zato svi muškarci uvijek gledali u njezine grudi i pokušavali joj ukrasti poljubac na balkonu? Nije stekla dojam da to rade s ostalim djevojkama.

Svakako to nisu radili s lady Julianom. Bogatom, elegantnom, dosadnom lady Julianom, koju je Peter očito smatrao dovoljno prikladnom za svoju buduću nevjestu.

Suze joj ponovno navru na oči. Kako se usudio tako je odbaciti? Ostali muškarci je nisu čudili: većina njih su bili glupani koji pokorno slušaju upute svojih mamica. Ali Peter je trebao biti...

Njezin.

Natjerat će ga da požali dan kad ju je odbio. Baš je počela crtati nož koji bi virio iz njegova izdajničkog srca, kad joj je netko pokucao na vrata. Žurno je gurnula crtež pod jastuk i pozvala tu osobu unutra.

U sobu uđe njezina pomajka, svojim uobičajeno lakim, elegantnim korakom. To je bila još jedna osobina koju Lucy nije posjedovala. „Tvoj otac je obavio razgovor s gospođom Harris.” Lady Kerr, koja je bila udana za njezinog tatu malo više od godinu dana, odmjeri pogledom neuredno nabacanu hrpu odjeće na Lucynu krevetu. „Dakle, mi ćemo sada krenuti. I volio bi se pozdraviti s tobom.”

„Smjesta ću sići.”

Ledy Kerr pogleda prema njezinom otvorenom kovčegu. „Želiš da ti prvo pomognem raspakirati stvari?”

„Ne treba mi tvoja pomoć!” prasne Lucy, i smjesta požali kad se lady Kerr trznula. Lucy nastavi nježnijim tonom: „Lijepo od tebe što mi želiš pomoći, ali mogu to sama obaviti. Nema potrebe da mijenjate svoje planove.”

Lady Kerr se nesigurno nasmiješi i Lucy zapeče savjest. Ova žena se toliko silno trudila biti njezina prijateljica. Tata je čak natknuo koliko bi lady Kerr voljela da ju Lucy zove majkom, no Lucy se jednostavno nije mogla natjerati na to. Smetalo joj je što je lady Kerr neprestano podsjeća da bi trebala govoriti malo tiše i paziti što govori i da se ne bi smjela smijati grubim muškim šalama. Ako je uloga majke da stalno kori svoju kćer, možda joj je bolje bez nje.

No lady Kerr je barem poboljšala *tatin* život. Iako nije uvijek odobravalala njegovu naprasitost, doista ga je voljela. I bila je dobra za njega, snažna i smirena, prava protuteža njegovoj nagloj naravi, i nikad se nije zgražala nad glupostima koje je radio kad nije bio koncentriran. Lady Kerr je uvijek pazila da tata ne zaboravi svoj šesir.

Dakako, prije nego što je otišla u školu, *Lucy* se brinula o tati. Nedostajalo joj je to – njihovi zajednički obroci tijekom kojih bi joj pripovijedao o Indiji ili kad bi navečer vježbala zbrajanje veseleći se njegovoj pohvali. Život je tada bio jednostavan.

Nesvjesno je uzdahnula.

Kao i obično, lady Kerr je pogrešno protumačila njezin uzdah. „Ne moraš ostati. Tvoj otac i ja bismo voljeli da pođeš s nama k Venetiji u Edinburgh. Sigurna sam da neka druga učiteljica može podučavati crtanje dok gospođa Harris ne pronade zamjenu za onu koja je dala otkaz.”

Lucy se nastavi raspakiravati. „Zapravo se baš veselim vođenju nastave. Edinburgh je tako dosadan, a trebam se nečime zabaviti dok sezona ne bude u punom zamahu.”

I morala je dokazati Peteru Burnesu da nije neodgovorna. Nakon što ga kao učiteljica zadivi svojim razboritim ponašanjem, Peter će puzati pred njom priznajući da je pogriješio i preklinjati je da mu oprost.

Ona će mu možda oprostiti. A možda i neće. No zaglavi li gore na sjeveru dok on paradira po Londonu s lady Julianom, neće moći učiniti ništa od toga.

Uхватиła je svoju pomajku ispod ruke i povela je prema vratima. „Trebate odmah krenuti. Znaš koliko tata mrzi čekati.” Osim toga, željela je da odu kako bi se mogla prepustiti svome jadu.

Šutke su silazile prema prizemlju i ugledale njezinog tatu kako nervozno korača u podnožju stuba. Kad je začuo njihove korake i podigao pogled, njegova nervoza se smjesta preobrazila u zadovoljstvo.

Većinom zbog lady Kerr. A grofičino zacrvenjelo lice samo je potvrdilo njihovu snažnu povezanost.

Lucy zaboli srce od čežnje. Hoće li ikada ijedan muškarac tako gledati u nju i izmamiti crvenilo na njezino lice? To čak ni Peteru nije pošlo za rukom. Lucy nije bila tip djevojke koja se crveni.

„Evo mojih cura!” zagrmi tata. Njegov način govora bio je jedna od osobina koje lady Kerr nije uspjela civilizirati. „Hajde, Maggie, požuri se. Moramo smjesta krenuti, dok je vrijeme još lijepo, zar ne, Lucy?”

„Kad nema kiše putujemo više”, Lucy ponovi kao papiga izreku koju je tata često koristio, pogotovo kad je bila mala, tijekom njihova boravka u Španjolskoj i Portugalu, kad su joj duge šetnje po ružnom vremenu bile prava noćna mora.

„Dakle, smjestila si se? Sve je u redu?” upitao je tata Lucy dok je lady Kerr provlačila ruku ispod njegove.

Tata i lady Kerr otići će u Škotsku. Bez nje. Jedva je uspjela namjestiti osmijeh na lice. „Dobro sam.”

Tata se namršti i dobro je odmjeri pogledom. „Ne djeluješ mi kao da si dobro. Sigurno zbog onog idiota Petera Burnesa, zar ne?”

Ona zatrepće. „Kako si...”

„Nisam glup, curo. Znao sam da ti je prirastao srcu, i vidio sam ti lice kad su on i ona uobražena lady Juliana triput plesali zajedno na subotnjem balu. Uvijek sam ga smatrao pomalo neozbiljnim, no nisam mislio da je takva budala, sve dosad. Bolje ti je bez njega, je li jasno?” Zasmijuljio se sebi u bradu. „Nemoj trošiti misli na tu hulju.”

Činjenica da je njezin rastreseni tata primijetio što se zbivalo između nje i Petera toliko ju je neočekivano raznježila da je briznula u plač.

On je stajao ukipljeno od šoka dok ga lady Kerr nije gurnula laktom. A onda je žurno privukao Lucy u svoj zagrljaj. „No, no, curo, nisam te htio rasplakati. Nije to baš tako strašno, ha? Pssst, pssst... smiri se.”

Smirio ju je poznati miris kolonjske vode Guard's Bouquet na njegovu ovratniku, podsjećajući je da je on i dalje bio njezin tata, tko god bila njegova žena.

Lady Kerr joj pruži rupčić, i Lucy ga zahvalno prihvati, uputivši svojoj pomajci drhtavi osmijeh dok je brisala oči i nos.

„Kao što sam ti rekla”, reče lady Kerr, „bilo bi nam drago kad bi pošla s nama.”

Lucy se zamalo opet rasplakala od te dobronamjerne pripomene, ali je odlučno suspregnula suze. Kad se pretvorila u takvu cvilidretu?

Uspravila je ramena i odmakla se. „Ne mogu. Moram se nečime okupirati, a gospođi Harris bi dobro došla moja pomoć. Bit ću dobro. Stvarno, hoću.”

„Vratit ćemo se za tri tjedna”, reče tata, „no ako nas budeš trebala, samo nas pozovi i doći ćemo ranije.”

„Hvala ti, tata.” Lucy ga poljubi u obraz, a onda impulzivno poljubi i lady Kerr. Zbog blistavog osmijeh koji je dobila zauzvrat grizla se što je maloprije bila onako gruba prema svojoj pomajci. „Oboje ćete mi nedostajati”, rekla je, i to je uistinu mislila.

Otpratila ih je do kočije i nastavila hodati za njom do kraja kolnog prilaza. Zatim je usporenim koracima krenula natrag prema školi, nespremna na suočavanje sa svojim raspakiranim stvarima. To će je samo ponovno rasplakati, a bilo joj je dosta plakanja.

Naglo je skrenula i produžila prema trešnjiku u punom cvatu koji je razdvajao školu od susjednog posjeda, Rockhursta. Gospođa Harris joj je rekla da ga gospodin Pritchard pokušava prodati,

no nitko nije bio spreman platiti koliko je tražio, budući da je kuća bila praktički u ruševnom stanju. Tako da je Rockhurst protekla tri mjeseca bio prazan, i zato je Lucy mogla slobodno šetati po njegovu voćnjaku.

Kad je zašla između stabala, blijede latice nošene povjetarcem obaspu je poput snježnih pahulja, razgalivši joj srce. Nije mogla odoljeti tom iskušenju – izula je kožne cipelice i počela se vrtjeti među cvjetovima koji su padali sa stabala, baš kao kad je bila djevojčica. Što se više okretala oko svoje osi, to ju je manje boljelo srce. Kosa joj je ispala iz ukosnica i rasula se oko nje, vrteći se zajedno s njom.

Prvi put nakon nekoliko dana osjećala se slobodnom da bude to što jest, zaboravljajući na Peterove zlobne riječi koje su je pozivale na red. Kad se previše zadihala i postala nesigurna na nogama da bi se mogla nastaviti okretati, jednostavno se bacila na tlo. Naslonila je potiljak na spojene ruke i zagledala se u grane iznad sebe, podižući lice prema cvjetovima trešnje, koji su nježno slijetali na njezinu opravu.

Kad bi barem život mogao uvijek biti ovakav, samo trešnjini cvjetovi i proljeće. Ili kakav je bio tijekom bezbrižnih dana njezina školovanja ovdje, kad su ona i ostale djevojke učile zemljopis i valcer i kako te muškarci mogu obmanuti...

Uzdahnula je. Trebala je slušati te lekcije. Umjesto toga je pustila mašti na volju, upijajući gluposti iz one skandalozne knjige s pričama iz harema koju su Lucy i njezine prijateljice potajno čitale. Uvjerila je samu sebe da će se jednog dana Peter i ona vjenčati i isprobavati... sve te... grešne... radnje...

Umorna nakon proplakane noći, utonula je u san. Sanjala je o haremu u kojem su zapovijedale žene, a sultan je morao ispunjavati *njihove* želje, kad ju je iz drijemeža iznenada trgnuo dubok muški glas.

„Koga to vidim? Domaću damu koja mi je došla poželjeti dobrodošlicu u susjedstvo? Ili božicu koja se spustila s Olimpa kako bi se poigrala s običnim smrtnikom?”

Lucy naglo otvori oči. Zar još sanja? Ovaj nevjerojatno naočiti muškarac koji je stajao ispred nje, maslinasta tena i očiju boje prženih badema, mogao je sasvim lako biti sultan. Očito je upravo izašao iz kade, jer je njegova sjajna crna kosa bila vlažna i zalijepljena za vrat. Šokirano je zapazila da na sebi ima samo bijelu košulju, ugaranu u crne hlače, ugarane u par visokih čizama. Bez prsluka, sakoa i kravate.

Da, sigurno je sanjala. U ovim krajevima nijedan muškarac ne bi napustio kuću odjeven samo u košulju. Niti bi ostavio košulju otkopčanu ispod vrata, otkrivajući djelić maljama prekrivenih prsa. Niti bi nosio toliko uske hlače koje su prianjale uz svaki savršeno oblikovani mišić njegovih bedara. Ovaj čovjek je bio prekrasan primjerak muškarca i potpuno joj je oduzeo dah.

Za to vrijeme je *njegov* pogled klizio niz Lucyno tijelo na vrlo intiman i nemoralan način. Zadržao se na njenim grudima, a onda se nastavio spuštati prema mjestu gdje joj se oprava ulegla među razmaknute noge. Kad se taj prodoran pogled zaustavio na njezinim stopalima, koja su bila prekrivena samo čarapama, njegovi tanki, crni brkovi podigli su se u osmijeh.

„Definitivno, božica”, rekao je na engleskom s blagim stranim naglaskom. „Nijedna domaća señorita ne bi hodala okolo bez cipela.”

Señorita? O, ne. Nije to bio sultan iz njezina sna. Ovaj čovjek je bio veoma stvaran. I tuđinac. I potpuni neznanač.

Nespretno i sa zakašnjenjem, Lucy se uspravila u sjedeći položaj. Bože, što li je mislio o njoj? Prije nego što je pokušala ustati, on joj pruži ruku. Oklijevala je pola sekunde, a onda ju je prihvatila, no čim je ustala istrgnula ju je iz njegova stiska.

On se tiho zacerekao. „Trebao bih vam se ispričati zbog ometanja vaše *sieste*, ali ne žalim zbog toga. Izgledali ste čarobno ispruženi na ležaju od trešnjinih latica.”

Njegovo zadirkivanje je razdraži. „Tko ste vi, gospodine, i što radite na ovom privatnom posjedu?”

On podigne jednu lijepo oblikovanu crnu obrvu. „To bih i ja vas mogao pitati.”

„Ja sam učiteljica u školi koja se nalazi u neposrednoj blizini ovog voćnjaka.” Izravnala je skute, nastojeći izgledati više učiteljski. Nažalost, to je bilo nemoguće dok joj je kosa bila raspuštena sve do struka.

„Ah, da, akademija za mlade djevojke.” Uputio joj je spekulativan pogled. „Ali to je odgovor na pitanje *što* ste vi, a ne tko ste. Kako se zovete?”

O, joj, Lucy nije smjela biti ovdje, a ako ovaj čovjek to otkrije gospođi Harris... „Ja ne otkrivam svoje ime strancima. Pogotovo onima koji mi se nisu predstavili. *Vi* ste ovdje uljez.”

„Uljez! Vrlo ste sumnjičavi”, rekao je bez imalo zlobe. „Ali vi već znate moje ime. Napisano je na mojoj posjetnici.”

Njegov komentar je zbuni. „J-ja... nisam vidjela vašu posjetnicu. Ako ste je dali našoj ravnateljici...”

„Ne morate glumiti, sešnorita. Ovdje je.” Posegnuo je rukom iza njezina uha kao da će nešto izvaditi odatle, i teatralnim je pokretom podigao u zrak.

Iznenadena, Lucy istrgne karticu pozlaćenih rubova iz njegovih prstiju. „Kako ste...” Zastala je usred rečenice, čitajući ime na posjetnici.

Diego Javier Montalvo, Majstor Misterija.

Majstor Misterija? Podigla je pogled prema njemu, no ništa joj u njegovom osmijehu nije pojasnilo što to zapravo znači. To nije bilo nešto što bi normalna osoba stavila na svoju posjetnicu. Zvučalo je gotovo kao...

A onda joj je sinulo. „O, Bože, vi ste mađioničar.”

„Da, jesam.” Namrštio se u tobožnjem neodobravanju. „Ne djelujete oduševljeni time.”

Da bar! Lucy je bila slaba na mađioničare – na njihove uskovitlane crne plašteve, njihove intrigantne osmijehe, njihovu zapanjujuću sposobnost da te neprestano iznenađuju. Dodamo li tomu

njezinu sklonost vraški zgodnoj kontinentalnoj gospodi, Diego Javier Montalvo predstavljao je savršeno iskušenje.

No Peter nikad neće priznati da je pogriješio ako sazna da je očijukala sa strancem.

„Zašto jedan mađioničar luta po Rockhurstu?” upita ga. Kao učiteljica, bila bi vrlo neodgovorna kad ne bi pokušala to saznati.

„Brinete se da sam došao ukrasti dragocjenosti vašeg susjeda?”

„Jeste li?” vragolasto ga upita.

To mu izmami široki osmijeh na lice. „Da jesam, sigurno vam to ne bih rekao.” Od riječi koje su se melodiozno kotrljale s njegova jezika zaklecala su joj koljena.

Prestani! ukorila se tražeći pogledom svoje cipelice, no nigdje ih nije vidjela. *Moraš biti odgovorna. Zrela. Ne smiješ pokleknuti pred svakim naočitim muškarcem. Ne smiješ biti žena s kojom se muškarci samo zabavljaju.*

„Možda sam došao ukrasti nešto drugo.” Glas mu postane pro-računat. „Srce prekrasne dame poput vas, na primjer.”

Ona prasne u smijeh. S takvim se glupostima mogla savršeno dobro nositi. „Vježbate li takve komplimente dok uvježbavate svoje trikove? Ili vam je laskanje jednostavno urođeno?”

On je djelovao iskreno iznenađeno. „Prilično ste cinični za tako mladu osobu.”

„Mladu! Samo da znate, ja imam više od dvadeset godina.”

Činilo se da je njegove oči zadirkuju. „Ah, onda ste očito vrloiskusni. Moja pogreška.”

Ona prekriži ruke na prsima. „Svakako sam dovoljno iskusna da znam kad me muškarac pokušava smekšati radi svojih ciljeva.”

Njegovim koščatim licem preleti neki nedefinirani izraz. „A koji su ti navodni ciljevi?”

„Nemam pojma.” Lucy razdraženo puhne. „Još mi niste rekli što radite ovdje.”

„U redu, ako baš morate znati, ja sam novi zakupac Rockhursta.”

Lucy se ukipi, potpuno šokirana. „O, joj”, prošapće”, iznova posramljena.

Njegove oči zablistaju od smijeha. „I zato, vidite, señorita učiteljice, *vi* ste ovdje uljez. Vidio sam vas s prozora na katu dok sam se odijevao i brzo sišao kako bih provjerio tko je to neovlašteno ušao na moj posjed.” Ispružio je ruku i izvadio list iz njene neuradne kose. „Hoćete li mi *sada* reći svoje ime?”

Definitivno ne. Kao prvo, puls joj se opasno ubrzao samo od lagana dodira njegovih prstiju. I drugo, znatno bi se lakše mogao požaliti na nju gospođi Harris kad bi znao njezino ime. „N-nisam znala da se u toj kući uopće može živjeti.”

„Morat ću se zadovoljiti trenutačnim stanjem dok ne odlučim hoću li kupiti ovaj posjed.”

Ali zar nisu opsjenari nomadi koji odsjedaju u gostionicama i pansionima? On je bio premlad da bi se povukao u mirovinu, a čak mu ni nastupi u londonskim kazalištima ne bi donijeli dovoljno novca da bi si mogao priuštiti posjed veličine Rockhursta. „Što ćete učiniti s njime?”

Pogled mu postane nedokučiv. „Ovisi.”

Nesto u njegovom izbjegavanju izravnog odgovora probudi njezinu zabrinutost. „O čemu?”

„O tome ispunjavaju li Rockhurst i njegova okolina moje stroge zahtjeve.”

Njegova okolina? Je li mislio na školu? „Kakve zahtjeve? Kad ga obnovite, Rockhurst bi trebao biti dovoljno dobar za vašu obitelj.”

„Nisam oženjen.” Nagnuo je glavu u stranu, i pritom mu je jedan pramen vrane kose pao preko oka. On ga odmakne unatrag nonšalancijom čovjeka koji je siguran u svoju egzotičnu privlačnost. „A vi? Znači li to što predajete u školi da nemate muža?”

Lucy se u zadnji čas uspije suzdržati od odgovora. „Zašto izbjegavate odgovoriti na moje pitanje?”

„Iz istog razloga zašto vi izbjegavate odgovoriti na moje, pretpostavljam.” Oči mu se ispune nestašnošću. „Da ovaj intrigantan razgovor potraje što dulje.”

Lucy osjeti da će prasnuti u smijeh i jedva se uspije suzdržati od toga. „Meni je zapravo više frustrirajući nego intrigantan. Namjerno ste tajnoviti.”

„Baš kao i vi, señorito učiteljice. Fascinira me vaša nevoljkost da mi otkrijete svoje ime.” Sagnuo je glavu prema njoj, i ona osjeti miris njegova sapuna i ulja za kosu. „Stojite u mojem voćnjaku i ispitujete me hrabro i samouvjereno, a ne želite mi reći nešto tako bezopasno kao što je vaše ime. Zar nešto tajite? Glumite špijunku?” Kad je opazio da joj se usne podižu u osmijeh usprkos njenim nastojanjima da ga zaustavi, spustio je glas i grleno prošaptao: „Možda čekate ljubavnika?”

Ona se naglo odmakne od njega, a obrazima joj se razlije ne- uobičajena vrućina. Dragi Bože, je li možda njezin miris navodio ljude da donose određene pretpostavke o njezinu karakteru?

No, s druge strane, ovaj čovjek ju *jest* zatekao kako besramno ljenčari u njegovu voćnjaku. Morat će ga dovesti u red.

„To je vrlo nepristojno pitanje, gospodine”, odgovorila je svojim najnadmenijim tonom. „Pogotovo s obzirom na to da se nismo službeno upoznali.”

Njegove lijepo oblikovane usne polako se izviju u osmijeh. „A vama su takve trivijalnosti bitne, *cariño*?”

Cariño? Oh, ovo je bilo uistinu nepristojno od njega. Njezin španjolski je prilično zakrčljao, ali se sjećala da je *cariño* jedna od umiljenica. Svaki živac joj zatreperi od uzbuđenja. Ne bi joj se smio tako obraćati, bilo da je znao da ga razumije ili ne. A ona svakako ne bi smjela dopustiti da to izazove ove čudne osjećaje u njezinoj utrobi.

Oštro mu je odgovorila: „Nismo na kontinentu, gospodine. Takve ‘trivijalnosti’ su bitne svima u Engleskoj. I zato, ako se nadate poslovnom uspjehu u ovoj zemlji, trebali biste se i vi početi dolično ponašati.”

Nakon te Lucyne opaske, njegov pogled se smračio do opasnog svjetlucanja. „Zaboravio sam koliko ste vi Englezi opsjednuti do-

ličnošću”, odrezao je. „Osim, naravno, kad neovlašteno upadate na tuđe posjede.”

S pravom ju je ukorio zbog toga. Bilo je uistinu bezobrazno isticati njegovo nepristojno ponašanje kad je ona nepozvano došla ovamo. Premda joj nije bilo jasno zašto ga je to odjednom toliko razestilo, a prije je djelovao kao da ga uopće nije briga.

„Ispričavam se na smetnji”, rekla je, želeći pobjeći netaknuta dostojanstva – i identiteta. „A sad moram otići.”

Žurno je krenula prema školi, no stigla je napraviti tek dva koraka kad je povikao za njom: „Niste li nešto zaboravili?”

Kad se ponovno okrenula prema njemu, njene cipelice su se njihale okačene o njegova dva prsta, a njegove crte lica ponovno su bile namještene u šarmantnu masku.

„Hvala vam, gospodine”, prošaptala je. No kad je posegnula za cipelama, on ih je naglo odmaknuo iz njezina dosega, što mu nije predstavljalo nikakav problem jer je bio veoma visok.

„Vaše ime, señorita”, rekao je tiho dok mu je na usnama treperio samozadovoljan osmijeh.

Lucy je oklijevala, važući svoje opcije. No nije imala izbora.

„Zadržite cipele”, odvrtila mu je i potrčala.

Bolje je izgubiti cipele nego riskirati da señor Montalvo izvijesti gospođu Harris o njezinom besramnom ponašanju. Bude li Peter čuo da je Lucy ležala na tlu kao „temperamentna divljakuša” dok ju je neki stranac odmjeravao pogledom, jednostavno će umrijeti. Dok god señor Montalvo ne zna njezino ime, možda nitko neće saznati za taj incident. Malo je vjerojatno da će im se putovi ponovno sresti.

Svejedno, željela je upozoriti gospođu Harris na tog čovjeka. Neće biti dobro ako djevojke počnu trčkarati za njim kao zaljubljeni psići. Osim toga, nešto tu nije bilo u redu. Zašto bi mađioničar unajmio posjed veličine Rockhursta samo za sebe?

Da nije bila zauzeta reagiranjem na njegovo očijukanje, mogla je izvući iz njega još informacija. No kad je prelazio svojim vrućim

pogledom niz njezino tijelo i obraćao joj se španjolskim odmilica-ma, glasom koji je podsjećao na topli med...

Bože, pomози joj. Muškarci s Kontinenta su najgori. Ili najbolji, ovisno o kutu gledanja. Točno znaju kako zagrijati žensku krv.

Možda je Peter ipak imao pravo u vezi s njom.

Namrštila se. No dobro, privlačili su je stranci, no señor Montalvo je bio zabavljač, za Boga miloga. Svaku je večer vodio ljubav s publikom – godinama je uvježbavao vještinu zavođenja. Naravno da je bila u iskušenju. Koja punokrvna žena ne bi došla u iskušenje kad bi je taj neodoljivo privlačni muškarac onako pogledao?

Peterova nova ljubav ne bi. Lady Juliana bi bila sablažnjena.

Lucy je škrgutala zubima dok je prelazila preko vrta i usput uvijala kosu u jednostavnu punđu. Bolje bi joj bilo da ga više nikada ne vidi. Bila je preosjetljiva na njegove čari.

Gotovo je stigla do ulaznih stuba kad je ženski glas upita: „Jesi li bolje, draga?”

Prenula se i naglo se okrenula prema gospođi Harris, koja je sjedila za stolom i čitala novine. „Kako to mislite?” upita je Lucy glasom punim krivnje.

„Šetnja uvijek oraspoloži čovjeka, zar ne?” reče ravnateljica ne podižući pogled s novina.

„Oh.” Lucy se opusti. „Da.”

Jedva čekajući da uđe, prije nego što gospođa Harris opazi da nema cipele i da joj je kosa neuredna, žurno je krenula naprijed. No ravnateljčin uzburjani jauk zaustavi je usred koraka.

„Što je bilo?” Lucy se brzo vrati, i ugledavši ravnateljčin shrvani izraz trenutačno zaboravi na vlastitu rastrojenost.

Odmahujući glavom, gospođa Harris pregleda do kraja članak u novinama. A onda baci novine na pod i opsuje nimalo damski. Lucy ih podigne i ugleda veliki naslov: „Mađioničar gradi zabavni perivoj u Richmondu.”

Prokletstvo – znala je da taj nitkov nešto smjera! Gorljivo je čitala članak dok je gospođa Harris nervozno koračala popločenom stazom.

„Taj čovjek želi pretvoriti Rockhurst u još jedan Vauxhall!” po-
više gospođa Harris. „Možeš li to zamisliti? To je katastrofalno!
Džepari koji se skrivaju u voćnjaku, lađari koji se odmaraju na
našem riječnom pristaništu, glazba koja neprekidno svira, danju i
noću, i vatromet u ponoć. Djevojke neće moći spavati. Da ne govo-
rim o skandaloznim noćnim aktivnostima koje se uvijek odvijaju
na takvim mjestima.”

Nakon što je pročitala novinski članak i čula zgroženu reakciju
gospođe Harris, Lucy je sagledala činjenice. Dvadesetosmogodiš-
nji Diego Montalvo očito nije bio običan opsjenar. Bio je poznat
širom svijeta, izvodio je svoje hvaljene trikove pred kraljevima
Švedske i Danske. Bio je čak i na jednogodišnjoj turneji po Rusiji,
gdje je svojim nevjerojatnim iluzijama zadivio i samog cara.

I sad je taj daroviti tip došao u Englesku kako bi srušio kuću u
susjedstvu i izgradio ondje mjesto za javnu razonodu. Mili Bože.

Gospođa Harris je sve uznemirenije koračala amo-tamo. „Ja
ne dopuštam svojim djevojkama da odlaze u Vauxhall čak ni pod
strogom pratnjom. Kako ću ih zaštititi kad novi Vauxhall osvane
praktički pred našim pragom?”

Lucy pogleda prema Rockhurstu. Čula je za razvratne aktivno-
sti koje se odvijaju na zamračenim stazama Vauxhalla za vrijeme
mađioničarskih ili glazbenih nastupa. A sudeći prema lascivnom
očijukanju señora Montalva – i opisu iz novina – on bi izgradio
upravo takvu vrstu zabavnog perivoja.

Nije čudo da je bio onako tajanstven. Taj je podlac bio gori
od Petera, zabavljao se s njom i istodobno kovao planove koji će
upropastiti njenu voljenu školu.

„Moram smjesta pisati rođaku Michaelu”, reče gospođa Harris.
„On će znati ovo zaustaviti.” Okrenula se i krenula prema stuba-
ma, a onda je zastala i namršteno pogledala prema susjednom
posjedu. „Kunem se, gospodin Pritchard će mi platiti zbog ovoga.
Ovaj put je doista otišao predaleko. Kako je mogao dovesti takve
nevolje u našu sredinu?”

Da, to bi uistinu značilo kraj ove škole.

Nikad! Lucy nije mogla mirno stajati po strani i gledati kako se sve što je gospođa Harris stvorila uništava na tako bezočan i nemaran način. Ova je škola previše značila mnogim ljudima, uključujući i nju. Neće dopustiti da se señor Montalvo izvuce iz ovoga bez posljedica. Bilo joj je dosta muškaraca koji su gazili po njoj i njenim prijateljicama.

Smislit će nešto i pokazati tom pokvarenom mađioničaru da ne može pretvoriti Rockhurst u zabavni park tako lako kao što je mislio. A onda, nakon što spasi školu, natjerat će Petera da zažali što ju je nazvao neodgovornom divljakušom. Hoće, časna riječ.